

noget Saadant kunde finde Sted, jeg tør ikke ubetinget benegte det; men det kan vel ogsaa være, at dette uærdige Kneb, som det dog i Virkeligheden vilde være, vilde skimme igennem, og netop vilde have en Virkning, modsat den, der maatte være tilfældet. Hvad de forskjellige Partihensyn angaar, som kunne formodes at komme frem i en saadan Prædiken, vilde de jo ogsaa kunne findes i Ansøgningerne, og saa er man jo lige nær. — Det er dernæst i det forelagte Lovforslag foreslaaet, at alle tre Prædikanter skulle tale paa samme Dag, og dette kan — hedder det — under ingen Omstændigheder anses for heldigt. Jeg beræder mig her paa Erfaringen i Slesvig, hvor det jo finder Sted, og jeg tror ikke, naar man begrænses Prædiken paa den Maade, som det er fæstet i Lovforslaget, at der kan være ringeste Fare for, at Menigheden vil blive træt. At man i Stedet derfor skulde sætte Bibellæsning og Kathekisation og da have det paa een Dag, tror jeg slet ikke er gjørligt; thi en Bibellæsning, en Bibel- forklaring, der skal have nogen væsentlig Betydning for Menigheden, og en Kathekisation derefter med Ungdommen vil nødvendigvis tage længere Tid end en Prædiken, og er det saa i de korte Dage af Mæret, vil Tiden ikke strække til til Valg- handlingen. Det, der er imod at stykke det ud paa forskellige Dage, er, at derved svækkes Indtrykket; der bliver ogsaa Plads for en Agitation, som det ærede Udvalg netop har ønsket at undgaa, og det er endelig ingenlunde sikkert, at det er de samme Menighedsmedlemmer, som ere tilstede i de tre Dage, og som til Slutningen blive Dommerne.

Jeg tror ved disse Udtalelser at have svækket de Indsigelser, der ere gjorte imod Lovforslaget; men spørger man mig nu, om jeg lægger nogen særdeles Vægt paa at faae det fremmet i dette Dieblis, maa jeg dertil svare Nei. Jeg skal erindre om, at igaar forhandlede Lovforslaget om Præsternes Vønning i Folkethinget, og at den sidste Paragraf i det her foreliggende Lovforslag betinger nærværende Lovs Ikrafttræden af den anden Lov; men den Forhandling, som fandt Sted igaar i Folkethinget, gjorde det bestemte Indtryk paa mig, at Loven ikke vil gaa igennem. Jeg kan altsaa betragte denne Sags Forhandling i det andet Thing som tilendebragt med, hvad der foregik igaar, og under disse Omstændigheder er der ingen Grund for mig til, naar det ærede Udvalg mener, at der er Grund til at undergive Sagen nærmere Overveielse, at ønske, at den fremmes videre. Jeg skal derfor ikke gjøre nogen Indsigelse imod, at Dagsordenen vedtages. — Et æret Medlem af Udvalget har meddeelt nogle foreløbige Ændringsforslag, men jeg skal saa meget mindre gaa ind paa disse, som jeg ser, at det ærede Medlem ikke er tilstede idag.

Ordføreren (P. Loug). Jeg maa natur-

ligvis indrømme den ærede Minister fuld Ret til at kritisere de Ansøuelser, som ere fremsatte i Betænkningen, men jeg maa tillige tillade mig at gjøre opmærksom paa deres eendommelige Beskaffenhed og Betydning. De ere jo nemlig ikke fremsatte som Motiver for opstillede Resultater, men kun fremsatte som faktisk værende tilstede i Udvalget, som Motiver for, at man ikke er kommen til noget Resultat, og de have altsaa ikke ganske den samme Betydning som de Ansøuelser, der ere udviklede i andre Betænkninger. For Ordførers Vedkommende er hans Over i saa Henseende jo overmaade let; thi jeg kan ikke være forpligtet til at forsvare Ansøuelser, der tilbøls ere hinanden modsatte, og som jeg selv tilbøls ingenlunde deler. Det har kun været min Opgave at stille dem op for at give et praktisk Vidnesbyrd om, hvor vanskeligt det har været for Udvalget at komme til Enighed, naar disse Ansøuelser virkelig ere tilstede. — Hvad saaledes først den Indvending angaar, som den ærede Minister fremhævede, at Nogle havde ment, at Lovforslaget hellere maatte ligge, indtil Grundlovens § 75 er gennemført, følger det af sig selv, at den Indvending ikke kan hidrøre fra mig; thi jeg har allerede for 8 Aar tilbage i den store Kirkekommission deltaget i Forhandlingen af lignende Lovforslag angaaende Menighedernes Medvirkning til Præsteembedernes Besættelse og har allerede da stemt for et saadant Lovforslag uden Hensyn til, om Kirkeforfatningen var gennemført eller ikke. Derimod er jeg enig med den ærede Minister i at ønske, at der havde været Menighedsudvalg tilstede, før man stred til denne Lov; men som bekendt er for endnu længere Tid tilbage et Forslag om Menighedsraad strandet i dette Thing, og senere er dette Spørgsmaal ikke blevet fremmet. — Den ærede Minister refererede ikke ganske nøjagtig den Indvending, som for Øvrigt heller ikke hidrører fra mig, om Utilstrækkeligheden af kun at kunne vælge imellem 3 af Ansøgerne, idet han angav det, som om det var sagt i Betænkningen, at det var „usandsynligt“, at nogen af de tre vilde tiltale Menigheden; thi der staar kun, at det er „uvis“, og det maa dog fornuftigvis indrømmes. Naar det Udtryk „falde i Menighedens Smag“, stødte den ærede Minister, maa jeg derimod vedkjende mig Ansvar for det, og jeg tror, at det i Grunden er ganske korrekt. Jeg tror, at det mest vil komme an paa — og deri kan den ærede Minister neppe være uenig — det personlige Indtryk, man faar; men det er altsaa i Grunden en Smagsag. — Derimod vedkjender jeg mig, hvad Flertallet i Udvalget i Betænkningen har udtalt som sin Mening, og erkjenner da navnlig for det Første, at, naar alle Menighedens Medlemmer skulle kaldes til Deltagelse i Valget, saa maa Valget være meget snevert begrænset, ligesom jeg fremdeles vedkjender mig nogen Forkjærlighed for det ældre Lovforslag, som i 1870—71 blev forelagt i dette Thing, og